

Gijs

De strijd tussen de Night Elves en de Orcs is in volle gang. Opgezweept door de muziek, laat hij zijn knots in de rondte zwaaien.

Sijg Stormslayer says: Feel my power!

Hij velst een elf en...

Iemand trekt zijn koptelefoon omlaag en dan klinkt zijn moeders stem in zijn oor: 'Ik wil iets met je bespreken.'

Sijg heeft even tijd nodig om weer Gijs te worden. Zijn hoofd vertoeft nog in *World of Warcraft*, waar hij door iemand anders te spelen juist helemaal zichzelf kan zijn – iets wat waarschijnlijk alleen gamers en acteurs begrijpen (en zijn ouders absoluut niet).

'Papa en ik hebben je aangemeld voor een activiteitenweekend,' zegt zijn moeder.

Gijs kijkt naar het scherm, waar Sijg Stormslayers bovenarm door een pijl wordt doorboord.

'Gijs, hoor je wel wat ik zeg?' En dan zet zijn moeder het scherm zomaar uit!

'Wat doe je nou?' moppert hij.

'Ik wil geen zombie als zoon.'

'Een orc, mam. Mijn character is een orc.'

'Je weet best wat ik bedoel,' zegt ze. 'Het is ongezond om altijd in je eentje op je kamer te zitten gamen.'

'Maar ik ben niet alleen.' Gijs zucht. (Hoe vaak moet hij

het nou nog uitleggen?) ‘Ik heb je toch over Starlight verteld? Die vriendengroep met mensen van over de hele wereld. We chatten met elkaar, maken samen verhalen en...’

Zijn moeder luistert al niet meer. ‘Dat zijn geen echte contacten, lieverd. Neem van mij aan: ware vriendschap kan alleen ontstaan als je elkaar in levenden lijve ontmoet.’

Zodat de ander je in één oogopslag kan afwijzen? Voor online vrienden maakt het tenminste niet uit hoe oud je bent of hoe je eruitziet.

‘Je snapt er niks van.’ Gijs schopt zachtjes tegen de poot van zijn bureau.

‘Heus wel.’ Zijn moeder haalt een foldertje achter haar rug vandaan. ‘Ik vond het vroeger ook lastig om nieuwe mensen te ontmoeten. Tot ik van je oma op scouting moest.’ Ze begint schaapachtig te glimlachen. ‘Uiteindelijk heb ik daar je vader ontmoet.’

Laat het alsjeblieft geen kampeerweekend zijn, bidt Gijs met pijn in zijn buik.

Hij vindt het machtig om spannende avonturen te beleven via een scherm of in zijn hoofd. Maar hij moet er niet aan denken om midden in de nacht in een gammel tentje te liggen, terwijl er bloeddorstige vleermuizen boven hem rondcirkelen en het bos angstaanjagende geluiden maakt.

Zijn moeder legt het foldertje voor hem op zijn toetsenbord. ‘Ik weet zeker dat je het leuk zult vinden.’

Gijs zet zich schrap.

En ook geen zeilweekend, alsjeblieft! Dan gaat hij nog liever bij oma Klaag (die eigenlijk Kaag heet) logeren.

Zijn ogen vliegen over de regels van het papier en komen met piepende remmen tot stilstand.

Vrije toegang tot de arcadehal.

Er zijn computerspellen!

‘Oké dan,’ geeft hij toe.

Hailey

‘Geen gevaarlijke dingen doen,’ zegt haar vader met zijn jas half aan.

Jim is goochelaar en op weg naar een optreden. Vijf avonden per week zaagt hij zijn charmante assistente door met een elektrische zaag.

‘Moet jij nodig zeggen.’ Hailey gooit een bolletje popcorn naar hem toe.

‘Ik meen het.’ Haar vader probeert streng te kijken. ‘Als ik toen met die rode pepers niet thuis was geweest...’

Het was voor een challenge op TikTok. Ze had er vijf naar binnen gewerkt en haar vader had bijna 112 moeten bellen omdat ze vanbinnen in brand leek te staan.

Meer dan 20.000 views, dat wel.

‘Ja, ja.’ Hailey wuift dat hij kan gaan. ‘Ik beloof je dat ik geen rare dingen zal eten.’

Hij stuurt haar een luchtzoen. ‘Tot straks.’

Ze hoort de voordeur dichtslaan en dan wordt het stil.

Waarom kom je niet bij ons als je vader moet werken? heeft de buurvrouw al honderd keer gevraagd.

Alsof Hailey niet prima op zichzelf kan passen.

Ze schudt haar haren los en schuift het paarse elastiek om haar pols. Dat deed haar moeder ook altijd zo...

Het gemis overvalt Hailey als een onverwachte regenbui.

Ze trekt het elastiek strak, laat het terugspringen en dwingt zichzelf om aan positieve dingen te denken.

Haar filmpjes!

Ze bekijkt ze op haar telefoon. Vooral die in de Turbo Polyp is grappig. Ze probeert zich op te maken terwijl ze alle kanten op zwiept, waardoor ze met haar mascaraborstel bijna haar oog uitsteekt. En de knalrode lippenstift komt meer náást dan óp haar mond terecht. Ze lijkt wel een clown!

Don't try this at home is haar hashtag en inmiddels heeft ze ruim 75.000 volgers die ze tevreden moet houden. Daarom probeert ze elke dag iets te posten.

Met haar vaders verjaardagscadeau gaat dat trouwens wel lukken. Een weekend naar Smartpark! Het lijkt haar een maximaal originele plek om stoere challenges te gaan filmen.

Delano

Delano gunt zijn moeder alle geluk van de wereld, heus wel, maar haar nieuwe vriend Roy is het tegenovergestelde van geluk – in elk geval voor Delano. Moet je hem daar nou zien staan, met zijn armen over elkaar geslagen en zijn heup tegen de deurpost, alsof het zijn kamer is en niet die van Delano, terwijl hij praat en praat, met een gezicht vol afschuw, zodat je bijna zou gaan denken dat ze hem zojuist hebben gedwongen een bakje met maden leeg te eten.

Delano weet wel beter. Roy trekt die bekken speciaal voor hem. Omdat hij zijn stiefzoon een luie donder vindt. Of veel te brutaal. En niet te vergeten: een toekomstige crimineel, want iemand die het schoolsysteem hackt om de hele klas betere cijfers te geven, deugt niet.

Het woordje 'intelligent' komt in Roys woordenschat niet voor. Waarschijnlijk omdat hij zelf zo godvergeten onnozel is. Zo heeft de sukkel niet eens in de gaten dat Delano airpods onder de capuchon van zijn hoody draagt. Het zijn niet Roys woorden die door Delano's gehoorgangen binnendringen, maar de muziek van Iron Maiden.

Het foldertje dat op zijn schoot belandt, komt dan ook als een verrassing.

Ben jij klaar voor de Smartpark Experience?

Delano doet zijn airpods uit.

'Je hebt het eigenlijk niet verdiend,' zegt Roy. 'Maar ik wil graag een weekendje naar Parijs met je moeder.'

En geen gezeur van ouders leest Delano.

Niets liever dan dat!

Luus

Luus hoopte op een luxe zeiljacht of zo. Want die doen het fantastisch op selfies. Ze heeft er zelfs haar outfit op aangepast: een kuitlange witte broek, een marineblauw topje en een matrozenpet. Haar vaders zijn net zo dol op shoppen als zij, dus toen ze hoorde dat ze naar Smartpark mocht...

In werkelijkheid is de Tornado een uit zichzelf varende speedboot voor vier personen. Ze krijgen nauwelijks tijd om afscheid te nemen van hun ouders. Zodra iedereen aan boord is, spuiten ze weg.

Het meisje met de zwarte krullen – Bailey of Hailey of zo-iets – lijkt het wel grappig te vinden. Ze maakt zich blijkbaar totaal geen zorgen dat de elektrische motor wel eens stil zou kunnen vallen of zo. Terwijl er geen volwassene in de buurt is!

Luus legt haar hand op haar borst om haar hart te kalmeren. Van angst ga je zweten en haar deo zit diep in haar rolkoffer. Bovendien wil ze niet dat Delano haar een loser vindt. Hij is adembenemend knap en...

Oh my god, hij kijkt op van zijn telefoon!

Naar haar!

Luus draait vlug haar rechterwang naar hem toe. Die kant van haar gezicht komt op haar selfies altijd beter over dan de linker. Het is jammer dat ze er in real life niet ook nog een filttertje overheen kan leggen.

Zou hij haar leuk vinden?

Misschien blijkt Smartpark wel een soort Love Island te zijn. Vertellen ze later aan hun kinderen hoe ze elkaar voor het eerst hebben ontmoet.

‘Ik voel me misselijk,’ zegt de kleine, bleke jongen die naast haar zit.

Tijdens het kennismakingsrondje stelde hij zich voor als Gijs. Luus had meteen besloten om hem zo veel mogelijk te mijden. Gijs is geen selfie-materiaal. Alleen al zijn grote voortanden zouden elke foto compleet verpesten.

‘Je kunt het beste naar de horizon kijken,’ zegt Bailey of Hailey tegen hem. ‘Dan heb je minder last van zeeziekte.’

Gijs tuurt in de verte en maakt een onsmakelijk geluid.

‘Je gaat niet overgeven, hoor.’ Voor de veiligheid schuift Luus zo ver mogelijk van hem vandaan. Dan tuit ze haar lippen voor een selfie met de woeste lucht als decor. Op het moment dat ze de foto maakt, waait haar pet af. Hij zeilt als een meeuw door de lucht en landt een heel eind verder op de golven.

Delano en Bailey of Hailey moeten lachen. Luus baalt vreselijk maar wil ook geen humorloze bitch of zo lijken. Dus lacht ze dapper met hen mee.

Gijs

Hoeft hij niet op zeilweekend, zit hij toch nog op een boot. Gijs voelt zich zo beroerd dat hij bijna moet huilen. Gelukkig letten de anderen nauwelijks op hem. Ze hebben het te druk met hun telefoons, die ook nog eens allemaal tegelijk beginnen te brommen en te piepen.

De vaartijd bedraagt nog 15 minuten staat er op hun schermpjes.

Gijs probeert het opklimmende zuur weer in te slikken. Als je niet lekker bent, voelt een kwartier als een eeuw. En intussen klapt die rotboot telkens weer op de golven.

‘Ik zie het eiland!’ roept Hailey ineens.

Ze gaat rechtop staan, probeert haar wild op en neer waaiende haren in bedwang te houden en tegelijkertijd te filmen.

‘Als je overboord flikkert, ga ik je niet redden,’ zegt Delano. ‘Dan weet je dat vast.’

Gijs voelt weer een golf van misselijkheid opkomen. Hij tuurt naar het eiland aan de horizon alsof zijn leven ervan afhangt. De begroeiing bestaat uit een bos van huizenhoge palmbomen. Alleen het reuzenrad en een groenglazen koepeel steken erboven uit.

Zodra de Tornado een inham in vaart, wordt ook de andere kant van het eiland zichtbaar. Die is juist kaal en steenachtig. Een smal weggetje kronkelt omhoog, naar een kasteel dat uit de rotsen is gehakt.

De perfecte arena voor een game.

Op de aanlegsteiger staat een rijzige figuur hen op te wachten. Hij (of zij of hen?) draagt een catsuit met een tuniek eroverheen, heeft manga-achtige ogen en ultrakort donzig zwart haar.

Delano fluit zachtjes. (Gênant!)

‘Een robot,’ zegt Luus met een jaloerse blik. ‘Wedden?’

Uit de boot springt een speer met een touw eraan. Hij boort zich door het gat in de meerpaal, schiet vervolgens in een klem en dan liggen ze vast.

‘Welkom in Smartpark,’ zegt de rijzige figuur, ‘het eerste attractiepark ter wereld dat volledig op kunstmatige intelligentie draait. Mijn naam is Alex. Fijn dat jullie er zijn.’

Zeg dat wel! Zodra Gijs weer vaste grond onder zijn voeten heeft, voelt hij zich wat beter.

Hailey geeft hem zijn rugzak aan. Hoewel ze best aardig lijkt, is Gijs op zijn hoede. Sommige treiterkoppen doen vriendelijk tot je ze vertrouwt en halen je dan toch nog onderuit.

Zo’n meisje als Luus is tenminste duidelijk. Die haat hem nu al als de pest. ‘Zeg, Alex,’ zegt ze. ‘Ben jij nou een mens of een robot?’

Gijs voelt een plaatsvervangende schaamte. (Zoiets vraag je toch niet?)

‘Allebei,’ antwoordt Alex. ‘Of geen van beide. Net wat je wilt.’